

[Alfred Jensen.]

soner, uden at man af den grund har været i stand til at løse de problemer angående beskæftigelse og produktion, der nu trænger sig på.

Det er klart, at problemet fuld beskæftigelse ikke alene er et spørgsmål om modernisering af industrien, men også et spørgsmål om afsætningsmulighederne; men disse problemer har mit partis ordførere været inde på under behandlingen af andre lovforslag i denne samling, så jeg skal ikke beskæftige mig dermed. Det er dog også i allerhøjeste grad et spørgsmål om, hvilke investeringer der finder sted, om det er investeringer, der fremmer produktiviteten; og enhver arbejder kan se, at det er langt fra altid tilfældet. En mængde af de investeringer, der har fundet sted, er ganske urimelige og tjener slet ikke de formål, som folket er interesseret i at få fremmet.

Jeg skal ikke komme ind på alle de urimelige investeringer, der finder sted f. eks. ved indretning af kontorer og anskaffelse af møblement, forhold, som trænger til at blive taget op til behandling. Der er også andre former for, hvad skal jeg sige, fejlagtige investeringer, investeringer, der kan kritiseres. Det gælder f. eks. de mange tankanlæg, servicestationer. Enhver kan se, at det er ganske urimeligt at placere 2-3 store servicestationer praktisk talt op ad hinanden. Jeg overser selvfølgelig ikke, at de giver beskæftigelse til adskillige arbejdere, men jeg tror dog nok, at arbejderne i almindelighed ville være bedre tjent med, at der blev foretaget investeringer på områder, som var mere fremmende for almenvellet. Det kunne nok lade sig gøre at afsætte den samme mængde benzin fra 1 tankanlæg; man behøver ikke at have 3 eller 4 placeret på så at sige samme sted. Det var mere nødvendigt at bruge disse midler til udbygning af vore veje, til bygning af de nødvendige broer — vi spekulerer jo på en Store-Bæltsbro — eller til boligbyggeri. Inden for industrien investeres der også, men ofte uden plan, ja, helt meningsløst. Forskellige tekstilfabrikker har investeret i en sådan grad, at det ikke har været lønnende at fortsætte driften, hvorfor de har indstillet den.

Sådanne investeringer kan naturligvis ikke siges at være fornuftige, og det er jo

noget sådant, den jævne mand tænker på, når han ser, at der foreslås yderligere forbedrede afskrivningsregler, og det samtidig bekendtgøres, at en ændring af afskrivningsreglerne vil betyde, at skatteprovenuet vil blive unddraget denne del af befolkningen. Skal man have det samme beløb ind i skatter, må andre dele af befolkningen jo bære større byrder, og det er klart, at der ikke under sådanne omstændigheder kan være stor interesse for at fortsætte ad den vej, for der er ingen garanti for, at investeringsmulighederne bliver udnyttet på en sådan måde, at de i det lange løb kommer samfundet og befolkningen til gode. Det, man kan se, er, at der i stort omfang gives skattelettelser til erhvervslivet, og at andre dele af befolkningen, der er spændt hårdt nok for, kommer til at betale.

Man kunne have forventet, at regeringens forslag var blevet godkendt, stort set. Jeg forstår udmærket alle de betænkeligheder, der kan være ved at gennemføre en ændring i lovgivningen så hurtigt, som det sker her, uden at man får tid til at gå til bunds i problemerne; men jeg fatter faktisk ikke, at man ikke er tilfreds med de forbedringer, der er foreslået, for — som det også fremgår af betænkningen — en gennemførelse af det oprindelig fremsatte lovforslag ville have påført det offentlige et provenutab. Det vil altså sige, at der var blevet givet dem yderligere lettelser, som egentlig er begunstiget dels af skattelovens almindelige bestemmelser, dels ved de foranstaltninger, der er gennemført ved tekstanmærkninger angående ekstraordinære afskrivninger. De er favoriseret i en sådan grad, at det egentlig burde være nok.

Jeg har tidligere fra denne plads omtalt, at de gældende regler om ekstraordinære afskrivninger virker på en sådan måde, at der tjenes store penge derved. I den betænkning, vi fik fra afskrivningsudvalget, er der på side 48-49 omtalt en virksomhed med en kapital på 1 mill. kr., og man regner med anskaffelse af maskiner for 1 mill. kr. Der peges her på, hvorledes man takket være de ekstraordinære afskrivninger i løbet af 9 år tjener 5 000 kr.; tages der hensyn til den rentebesparelse, der sker ved forskydning i skatteydelsen, kommer man dog op på 30 000 kr. I det nævnte